

[Alfred Jensen.]

Jeg rejste det spørgsmål, hvorvidt den omstændighed, at man har aktstykkerne og gør indsigelse, kan betyde, at en indsigelse vil have opsættende virkning. Jeg rejste spørgsmålet, fordi man af den ærede ordførers udtalelser måtte få den opfattelse, at de medlemmer, hvis grupper ikke er repræsenteret i finansudvalget, havde mulighed for at øve indflydelse på bevillingernes skæbne; men af de udtalelser, der er fremsat nu, fremgår det jo, at det er der absolut ikke nogen garanti for. Ordføreren erklærede, at han har ingen kompetence til at udtale sig, og det må jeg jo tage til efterretning; men så ligger der jo heller ikke noget løfte til medlemmerne i det, den ærede ordfører sagde om de små gruppers mulighed for at gøre indsigelse. Jeg tager naturligvis med tak imod oplysningen om, at hvis en gruppe er misfornøjet med et eller andet forslag i et aktstykke, kan den henvende sig til finansudvalgets formand, men også det er jo noget, der svæver. Ordføreren måtte jo selv her erkende, at han vidste ikke, om det var muligt for finansudvalgets formand at udskyde afgørelsen, til sagen kunne behandles her i tinget. Når det ligger sådan, er der jo i virkeligheden ingen betryggelse i de tilfælde, hvor det drejer sig om sagers hurtige afgørelse i finansudvalget udenom tinget. Der er naturligvis den betryggelse, at vi kan vide, hvad der foregår, være orienteret om, hvad der står i aktstykkerne, men hvad der siges af ministeren, og hvad der kommer frem under forhandlingerne i finansudvalget, det kender vi intet til, og vi er ikke i stand til at udskyde en afgørelse, selvom aldrig så mange her kunne ønske det. Hvis finansudvalget skønner, at en sag skal afgøres, så bliver den afgjort, uanset hvad der siges her i tinget.

Udvalgets ærede ordfører talte også om, at det som regel drejede sig om bevillinger, der absolut måtte føres hurtigt igennem, hvis værdier ikke skulle gå til spilde. Det er imidlertid mit indtryk, at det kun er i de færreste tilfælde, det drejer sig om bevillinger, der kommer på en sådan måde, at de ikke kunne være søgt før. Jeg skal erkende, at der findes tilfælde, hvor forholdene gør det nødvendigt, at man søger om at få

midler stillet til rådighed straks, men i de fleste tilfælde ligger det ikke sådan.

Det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard og det ærede medlem hr. Thestrup forsøgte begge at bestride mine udtalelser om, at praksis på dette område er grundlovsstridig. Alene det, at det ærede medlem hr. Thestrup erkender, at fremgangsmåden formelt ikke er korrekt, er jo tilstrækkelig erkendelse af, at grundlovens bogstav ikke efterlevs. Så kan man godt til beroligelse for mig og mange andre forklare, at det er en gammel sædvane, og man kan selvfølgelig godt understrege, at det er nødvendigt at have en sådan sædvane. Det mener jeg imidlertid ikke det er, og jeg mener, at man burde have ændret forfatningen på dette punkt, da vi foretog forfatningsrevisionen. Det er da også karakteristisk, at praktisk talt alle, der har talt her om dette spørgsmål, erkender, at man må frem til, at ingen penge bruges, før de lovmæssigt er bevilget her i tinget. Deri ligger en erkendelse af, at den gældende praksis ikke er i overensstemmelse med forfatningens bestemmelser, og det er det, jeg har karakteriseret som grundlovsstridigt.

Det ærede medlem hr. Thestrup mente ikke, at det var tinget, der havde gjort sig skyldig i noget grundlovsstridigt. Nej, jeg skal erkende, at det er ministeren og regeringen, der bruger pengene, inden der er bevilling dertil, der gør sig skyldige i det grundlovsstridige, men jeg synes ikke, at man helt kan fritage folketinget og finansudvalget — især finansudvalget — for et vist medansvar her, for hvis ansøgningerne blev afvist her, ville der i hvert fald foreligge en anden situation end den, vi står overfor, og så ved jeg ikke, om de forskellige ministre og regeringer ville have afholdt de udgifter, som de nu har afholdt, efter at finansudvalget har givet bemyndigelse dertil. Derfor synes jeg ikke, man i denne sag kan sige, at tinget og især de partier, som dækker finansudvalget, kan siges at være helt sagesløse.

(Kort bemærkning).

Ordføreren (Gustav Pedersen): Jeg vil kun gøre opmærksom på, at man i dette meget vanskelige arbejde, hvor det drejer sig om titusinder af poster, skal passe på,